

vare til at faa paa en bestemt Dag paa Mørke Station, men da de kom der, efter at have kørt en temmelig lang Vej, viste det sig, at Varerne vare blevene staaende i Aarhus, fordi der ikke var Plads til at modtage dem paa Mørke Station, og de maatte saa køre hjem igen med uforrettet Sag. Det er ikke alene selve Sporforholdene, der ere saa snævre, at Trafikken umulig, i alt Fald paa de Dage, hvor man kommer ud over den rent almindelige dagligdags Trafik, kan foregaa paa den Maade, den bør, men ogsaa Pladsforholdene i selve Varehuset ere alt for uheldige. Der blev ganske vist for nogle faa Aar siden bygget et interimistisk aabent Vareskur, men ikke en Gang ved Hjælp af det ere de i Stand til at modtage det Stykgods, som kommer. Jeg har selv set derovre, hvorledes Peronen har ligget opfyldt af Stykgods, udsat for Sol og Vind og uden nogen som helst Kontrol. Forholdene ere i den Grad indsnævrede, at en Udvidelse er paatrængende nødvendig.

Jeg skal ikke komme ind paa at opregne for Dem, hvor mange store Brugsforeninger, Teglværker og lignende der ligger omkring Stationen. Jeg skal blot henvise til, at i den Skrivelse til Trafikministeriet, som Generaldirektoratet afsendte, den Gang det havde haft det omtalte Andragende til Erklæring i Juli Maaned, siges det, at Generaldirektionen vil udtale, at Forholdene paa Mørke Station ere saadanne, at der tiltrænges en Udvidelse saavel af Læssesporret som af Varehusanlægget. Men, føjes der til, da der af Generaldirektoratet foreslaas Arbejder til saa store Beløb optagne paa Finansloven for 1908—09, mener man ikke, at man paa dette Tidspunkt vil kunne faa Mørke Station med. Min Henstilling til den højtærede Trafikminister saavel som til det kommende Finansudvalg er da den, at de ville lade Mørke Station komme ind i den Række Stationer, hvis Udvidelse skal foretages i Aar. Sagen er saa vidt fremme, at Planer, Overslag, Tegninger og det hele ligge færdige i Generaldirektoratet, og naar Grunden til, at Stationen ikke er kommen med, kun, som det staaar uomtvisteligt for mig, er den, at de vedkommende ere komne 14 Dage for sent med et Andragende derovre fra, forekommer det mig, at denne Grund er for ringe til at udsætte Sagen endnu et helt Aar. Forholdene ere, som sagt, saadanne, hvad der ogsaa erkendes af selve Generaldirektoratet, at der bør foretages en Udvidelse saa hurtigt som muligt. Med disse faa Ord

skal jeg anbefale denne Sag til de ærede Autoriteters Velvillie.

Medens jeg er ved Jærnbanevæsenet, maa jeg maaske gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den særlig i tidligere Tid meget omtalte Tantième. Som vi vide, er den nu for det mere underordnede Personales Vedkommende bleven inkluderet i den faste Løn, som de faa, naar vi forhaabentlig faa vedtaget de foreliggende Lønningslovsforslag. Men jeg er ikke rigtig tilfreds med, at Tantièmen er bleven bibeholdt for de øverste i Etaten, ikke fordi jeg paa nogen Maade tror, at de af den Grund skulde knibe og spare for selv at kunne tjene lidt mere, en Udtalelse, vi jo høre af og til fra forskellige Sider. Derimod har jeg en Følelse af, at Bibeholdelsen af Tantièmen, selv om det ikke bliver i saa stor Udstrækning som hidtil, vil sætte saa meget ondt Blod, at det vil gøre mere Skade end den Gavn, som muligvis kan opnaas derved. Nu skal jeg ganske vist indrømme, at naar man en Gang har givet disse Personer en Tantième, kan man ikke godt tage den fra dem igen — jeg kunde i alt Fald tænke mig, at man vilde være varsom dermed —, og paa den anden Side kan jeg saa godt forstaa, at man ikke vil forandre det til fast Løn for dem ligesom for de underordnede. Men jeg vil henstille, om man ikke kunde gaa en anden Vej, nemlig den, at de, som en Gang have faaet et vist Krav paa denne Tantième, kunde faa et personligt Tillæg i den Tid, de sidde i deres Embede, saaledes at man ved senere Personskifte kom fuldstændig bort derfra.

Med Hensyn til Forhøjelserne af Jernbanetaksterne, særlig af Hurtigtogsbilletterne, slutter jeg mig fuldt ud til den Opfattelse, at Banerne maa give en i alt Fald nogenlunde rimelig Forrentning af den Anlægssum, som de staa os i, men i det Øjeblik, vi nu skride til en ret betydelig Lønningsforhøjelse, som jeg, som sagt, haaber bliver gennemført, ville Statsbanerne ikke, hvis vi beholde de nuværende Takster, give en saadan Forrentning, som man med Billighed kan fordré. Paa den anden Side kan jeg godt indse, at der er adskilligt i den Tankegang, der er kommen frem, at en Forhøjelse af Iltogsbilletternes Pris ved at slette den laveste af de nu gældende Satsler ikke er rigtig tiltalende eller rigtig heldig paa de korte Afstande. Jeg mener ikke dermed, at vi skulle gaa bort fra det nuværende System, men jeg mener, at paa de ganske korte Afstande skulde vi saa vidt muligt